Бандура батьківська в забутті
Висіла в хаті на стіні,
І, довгим сном неначе скуті,
Ослабли струни мовчазні.

З стіни, німую, я жахливо
Ізняв і струни підтягнув,
Торкнувся пальцями — на диво
Із неї згук мені загув.

І серце полум'ям гарячим
У тую ж мить він розтопив,
Уста шептали дивні речі,
А згук той з ними влад гудів.

Від того часу я бандури
Не випускаю із руки
І все на ній силкуюсь, хмурий,
Заграти гарно, як батьки.